

Domů na prázdniny

„George, mohla by sis na chvíli sednout?“ řekl Julián sestřenici, která v jedoucím vlaku běhala od okna k oknu a každou chvíli zakopla o jeho nohy.

„No jo, už budeme doma v Kirrinu. Jsem hrozně nervózní,“ vysvětlovala George. „Moc se mi ve škole stýskalo po Timovi, nemůžu se dočkat, až ho zase uvidím. Jen se koukám, kdy už tam budeme. Myslíte, že na nás bude Tim čekat na nádraží?“

„Nebud' blázen,“ zasmál se Dick. „Je to chytrý pes, ale v jízdním řádu se nevyzná.“

„Nepotřebuje to,“ řekla George. „Vždycky pozná, kdy přijedu.“

„Je to tak,“ souhlasila Anna. „Tvoje maminka říkala, jak je pokaždé už od rána rozčilený, když jedeš ze školy domů – nevydrží v klidu – stále běhá k brance a vyhlíží tě.“

„Můj pejsek!“ vzdychla George a znovu zakopla o Juliánovy nohy, jak se drala k oknu. „Už tam skoro budeme. Koukejte, tamhle je semafor. Máme volno. HURÁ!“

Bratřenci a sestřenice ji pobaveně sledovali. Bylo to pokaždé stejné. George měla v hlavě jen svého milovaného psa, na nic jiného nedokázala myslet. Juliána napadlo, že se svými nakrátko ostříhanými kudrnami a umíněným výrazem v obličeji vypadá jako neposedný

kluk. George sice nebyla kluk, ale dělala všechno, aby tak vypadala. Ke svému pravému jménu Georgina se vůbec nehlásila. Byla zkratka George.

„Už vjíždíme do stanice v Kirrinu!“ křičela George. Nakláněla se z okna, div nevypadla ven. „Vidím Petra. Sláva, jsme doma. JSME ZASE DOMA!“

Vlak vjel do stanice. Nádražní zřízenec Petr se usmál a zamával. Znal George od malička. George otevřela dveře a vyskočila z vagonu.

„A jsme zase v Kirrinu! Doufám, že je Tim na nástupišti!“

Ale Tim tam nebyl. „Asi zapomněl, kdy máš přijet,“ zašklebil se Dick. George se na něho zamračila. Přišel k nim Petr. Usmíval se od ucha k uchu a jako vždy děti přivítal. Správnou pětku, partu, do které patřil i pes Tim, znali v Kirrinu všichni.

Petr pomohl dětem se zavazadly. Naložil je na vozík a rozjel se po nástupišti. „Jak to šlo ve škole?“ zeptal se.

„Bezvadně,“ řekl Dick. „Ale už se nám to zdálo trochu dlouhé. Velikonoce jsou letos dost pozdě. Koukejte – na nás pu už kvetou petrklíče.“

George nic kolem nezajímalo. Stále vyhlížela Tima. Kde může být? PROČ jim nepřišel naproti na nádraží? Posledně přišel a předtím taky. George otočila ustaraný obličej k Dickovi.

„Myslíš, že stůně?“ strachovala se. „Nebo na mě zapomněl? Nebo...“

„Neblázni, George,“ uklidňoval ji Dick. „Asi je zavřený doma a nemůže se dostat ven. Dávej pozor na ten vozík, nebo tě přejede.“

George uskočila stranou. Nepřestávala se mračit. KDE

je Tim? Určitě je nemocný – nebo měl nějakou nehodu – nebo je uvázaný a nemůže pryč. Možná že ho Joanna, jejich pomocnice, zapoměla odvázat.

„Jestli mám u sebe dost peněz, tak pojedu domů taxíkem,“ rozhodla se. „Vy můžete jít pěšky. Musím zjistit, co je s Timem – nikdy se nestalo, že by nepřiběhl na nádraží, když se vracím ze školy.“

„Ale, George, je to hezká procházka, odtud ke kirrinské chalupě,“ namítla Anna. „Uvidíme tvůj ostrov a uslyšíme, jak vlny narážejí na skály.“

„Já jedu taxíkem,“ trvala na svém George a počítala, kolik má v peněžence. „Jestli chcete, pojedte se mnou. Chci vidět Tima, ne ostrovy, ani vlny, ani nic jiného. URČITĚ je nemocný nebo se mu něco stalo!“

„Dobře, George, jak chceš,“ souhlasil Julián. „Doufám, že ho najdeš v pořádku a zjistíš, že si jen nezapamatoval jízdní řád. Uvidíme se později.“

Oba bratři a jejich sestra Anna vyrazili pěšky. Těšili se, že se projdou podél pobřeží a znovu uvidí Kirrinský ostrov, který patřil George.

„George má štěstí, že má svůj vlastní ostrov,“ zamyslela se Anna. „Patřil jejich rodině léta – a pak jí ho rodiče dali. Doufám, že je Tim v pořádku; kdyby mu něco bylo, měli bychom zkažené celé prázdniny.“

„George by se určitě nastěhovala k němu do boudy,“ zahihňal se Dick. „Jé, koukejte, tamhle je záliv s ostrůvkem – krásný jako vždycky.“

„Kolem krouží rackové a povykují, jako kdyby v povětrí mňoukaly kočky,“ řekl Julián. „A starý hrad uprostřed ostrova je taky pořád stejný. Jestli dobře vidím, tak z té zříceniny nebyl ani kámen.“

„Prosím tě, na tu dálku to nemůžeš vidět,“ durdila se Anna a mhouřila oči. „Není to senzační, že je první den prázdnin? Máme před sebou spoustu volného času!“

„Uteče to jako voda, uvidíš,“ řekl Julián. „Jestlipak už je George doma?“

„Určitě,“ mínil Dick. „Taxík se kolem nás přehnal jako splašená kráva. Chudák řidič – George ho asi pěkně prohnala.“

„Koukejte – tamhle už je kirrinská chalupa – zatím vidím jen komíny,“ řekl Dick po chvíli. „A z jednoho se kouří.“

„To je divné – proč jenom z jednoho?“ dumal Julián. „Obvykle se topí i v kuchyni a v krbu u strýčka v pracovně. Zmrznul by, jak tam vysedává nad svými čísly a vynálezy.“

„Třeba někam odjel,“ řekla Anna s nadějí v hlase. Trochu se svého nerudného strýčka bála. „Taky by si mohl někdy udělat dovolenou – pořád je zavrтанý v těch svých lejtstrech.“

„Doufám, že mu nebudeme moc vadit,“ prohodil Julián. „Chudák teta Fanny – pořád musí poslouchat to jeho lamentování. Budeme co nejvíc venku.“

Děti se blížily ke kirrinské chalupě. Už byly skoro u vrat, když zahlédly, jak k nim po cestě přes zahradu uhání George. Julián tomu nemohl uvěřit – George useдавě plakala.

„Vypadá to, že se Timovi přece jen něco přihodilo,“ usoudil. „George přece nikdy nebrečí! Co se jen mohlo stát?“

Vyděšené děti se daly do běhu. „George, George,“ volala Anna. „Stalo se něco Timovi? Co se děje?“

„Nemůžeme u nás zůstat,“ naříkala George. „Musíme jít někam jinam. Stalo se něco hrozného.“

„Co? Tak už to proboha vyklop,“ naléhal vyděšený Dick. „Tim utekl nebo co?“

„Ne – netýká se to Tima,“ odpověděla George a utřela si uplakané oči rukou, protože jako obvykle neměla kapesník, „ale Joanny – chudák Joanna!“

„Co je s ní?“ zeptal se Julián a představil si, že dostala nějakou zákeřnou chorobu. „GEORGE, prosím tě, tak už nám to ŘEKNI!“

„Joanna dostala spálu,“ vzlykla George a popotáhla nosem. „Nemůžeme u nás být.“

„Proč ne?“ vyzvídal Dick. „Joanna bude muset do nemocnice – a my zůstaneme v kírinské chalupě a pomůžeme tvojí mámě. Chudák Joanna! Ale hlavu vzhůru, George, spála už dneska není žádná vážná nemoc. Pojdte – podíváme se, jestli tetě nemůžeme nějak pomoci. Asi si dělá starosti, jak to sama zvládne, když bude mít plnou chalupu dětí, a ještě k tomu strýčka. Nic se neděje, nějak to...“

„Zadrž, Dicku,“ přerušila ho nešťastná George. „Nemůžeme tam, chápeš? Máma mě nepustila ani ke dveřím do domu. Poslala mě pryč, abych čekala na zahradě. Za chvíli přijede doktor.“

Z okna se ozval hlas: „Už jste tady, děti? Juliáne, šel bys sem, prosím tě?“

Děti vešly do zahrady a uviděli Georginu maminku, tetu Fanny, jak se vyklání z okna ložnice.

„Poslouchejte mě,“ řekla, „Joanna dostala spálu. Čeká na sanitku, která ji odveze do nemocnice, a ...“

„Nedělej si starosti, teto. Pomůžeme ti,“ zavolal do okna Julián, aby ji povzbudil.

„Juliáne, ty mi nerozumíš,“ pokračovala teta. „Ani já, ani strýček Quentin jsme spálu nikdy neměli – a tak máme karanténu a nesmíme se s nikým stýkat, pro případ že bychom to dostali. Mohli bychom vás nakazit.“

„A co Tim?“ zeptala se George. „Ten se nemůže nakazit?“

„Ne, samozřejmě že ne. Co tě to napadlo,“ uklidnila ji matka. „Slyšelas někdy, že by psi měli spalničky, černý kašel nebo nějakou jinou lidskou nemoc? Tim nemusí být v karanténě. Můžeš ho pustit, jestli chceš.“

George se rozzářila jako sluníčko, zavolala na Tima a zmizela za domem. Okamžitě se odtamtud ozval nadšený štěkot.

„Teto – co chceš, abychom udělali?“ zeptal se Julián. „Domů nemůžeme, táta s mámou jsou ještě v Německu. Máme se nastěhovat do hotelu?“

„Ne, drahoušku, vymyslím něco lepšího,“ řekla teta Fanny. „Bože, to zvíře dělá rámus! Chudák Joanna – strašně ji bolí hlava.“

„Už je tady sanitka,“ vykřikla Anna, která si všimla, že u vrat zastavil vůz. Teta zmizela, aby to oznámila Joanně. Ošetřovatel došel k hlavnímu vchodu. Za ním kráčel druhý muž s nosítky. Děti je pozorovaly.

„Přišli si pro Joannu,“ usoudil Julián.

Za chvíli už Joanna ležela pod dekou na nosítkách. Když zřízenci mýjeli děti, Joanna jim zamávala.

„Hned jsem zpátky,“ řekla zastřeným hlasem. „Pomozte paní Kirrinové, jestli můžete. Je mi to líto.“

„Chudáček Joanna,“ zašeptala Anna se slzami v očích. „Brzy se uzdravte, Joanno. Budete nám chybět!“

Dveře od vozu se zavřely a sanitka tiše odjela.